

ligger i rapporten »Pensionsopsparingsens udbredelse og dækning«? Jeg vil gerne vide det, for det er jo lidt vigtigt for den videre debat i dag.

Jeg er lidt ked af, at Socialdemokratiet i den grad afviser, at vi får analyseret samspilsproblemerne. Socialdemokratiet henviste til en rapport, der blev lavet under vores regeringsledelse i 1991, og det var en udmærket rapport, men der er jo sket utrolig meget siden. Der er kommet en skattereform, der er kommet bruttovicering af socialsystemet osv. Vi ved faktisk ikke præcis, hvordan billedet i dag ser ud over hele fronten. Det synes vi der er behov for at vide, og derfor vil jeg bede Socialdemokratiet om at revurdere indstillingen til vores dagsordensforslag.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg er sikker på, at fru Pia Christmas-Møller i løbet af debatten får svar på alle sine spørgsmål. En hel del af svarene kender hun jo i forvejen, og spørgsmålene rejses i realiteten bare for at skabe unødigt mistænksomhed om troværdigheden af de svar, der for længst er givet.

Men jeg vil godt sige, at der er to ting, der stødte mig meget i den ellers så saglige fru Pia Christmas-Møllers indlæg, og det er derfor jeg mod sædvane tager ordet midt under debatten.

Det ene er den ubehagelige undertone, der ligger i en formulering, som følger:

»Det Konservative Folkeparti vender sig mod regeringens langsomme udhuling af pensionsopsparingen«.

Det er jo et usandt udsagn. Der er ikke i denne regerings tid sket nogen udhuling af pensionsopsparingerne, men der er sket det modsatte.

Fru Pia Christmas-Møller nævnte den undersøgelse, der i 1991 blev lavet af den daværende regering, og som illustrerede de daværende samspilsproblemer. Alt, hvad der er sket i lovgivningen siden 1991, har mindsket disse problemer, har bidraget til mindre udhuling eller større udbytte af pensionsopsparing, om man vil. Og det er også velbelyst.

Noget andet, der stødte mig, var, at fru Pia Christmas-Møller med formuleringer som regeringens grundstød mod grundbeløbet i folkepensionen gentog de usandheder, der blev fortalt i løbet af 1993 og 1994, om rækkefølgen i udtalelser og virkninger af ændringer på det her område, så jeg vil derfor overdrage fru Pia Christmas-Møller en materialesamling med 40 eksempler på mennesker med pensionsopspa-

ring. Den viser, hvordan deres samlede økonomiske situation er både med og uden de ændringer, regeringen i 1993 gennemførte på pensionsområdet og på skatteområdet. Den viser i det hele taget de samlede virkninger af skat, arbejdsmarkedsbidrag, ændringer i pensionsberegning, overgang til bruttopension og lille nedsettelse af grundbeløbet med tilsvarende forhøjelse af tillæg.

Det, der er interessant, er, at alle disse 40 eksempler på vidt forskellige pensionister med stor eller lille pensionsopsparing viser, at de alle sammen er klart bedre stillet med summen af de nye regler, end de var med summen af de regler, der i 1991 blev belyst under den daværende regering.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg forstår på fru Pia Christmas-Møller, at der er størst bekymring for pensionister med de mindste ekstraindkomster. Det lyder jo fint. Det vil jeg sådan set gerne deltage i. Men det får jo et utrolig hyklerisk præg, når man bagefter hører, at det, man går efter, er at få nedsat skatten af pensionsudbetalinger til under 40 pct., og når man får at vide, at det, det drejer sig om, er at sikre et fortsat højt fradrag for indbetalinger.

Lige præcis de to ting er jo mest til fordel for de rigeste og mest velstillede pensionister med egen opsparing. Det er dem, der har stor marginalskat i arbejdslivet, der får mest ud af, at man sænker skatten ved udbetalingerne. Det er dem, der har råd til de største indbetalinger i arbejdslivet, der får den største fordel af, at man forbedrer skattereglerne. Det er lige præcis ikke de grupper, som man her stiller sig op og siger, at man er så bekymret for, der har fordel af de ting, som fru Pia Christmas-Møller foreslog.

Jeg vil sige, at det er noget, vi har set før fra højresiden her i salen: man finder en gruppe, som man skubber foran sig for i virkeligheden at gavne nogle helt andre, nemlig de mest velstillede i vores samfund. Jeg synes, det er usmælgeligt.

Så vil jeg gerne i forlængelse af dette spørge: Når man taler om samspilsproblemer og boligydelse, er vi så enige om, at finanslovsforliget, som De Konservative var en del af, forværedede dette problem, ved at man satte den såkaldte bagatelgrænse op fra 900 kr. til 2.000 kr., og lige præcis var med til at sørge for, at nogle af de pensionister i den gruppe, man er bekymret for, mistede deres boligydelse?